

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Bohdan Bieniek (sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania J. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o dodatek pielęgnacyjny
na skutek skargi ubezpieczonego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] III Wydziału Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 14 kwietnia 2021 r., sygn. akt III AUo [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 lutego 2022 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z
dnia 15 września 2021 r., sygn. akt III AUa [...],

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), postanowieniem z dnia 15 września 2021 r., odrzucił skargę J. P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 kwietnia 2021 r. (III AUo (...)), mocą którego odrzucono jego zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 lutego 2021 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o wyłączenie sędziego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, skarga o wznowienie postępowania przysługuje w razie rozstrzygnięcia sporu co do istoty, nie zaś od orzeczeń formalnych (por. postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1993 r., III AZP 18/93, OSNCP 1993 nr 6, poz. 122; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZP 51/06, OSNC 2007 nr 5, poz. 71). Wyjątek od tej zasady (art. 399 § 2 k.p.c.) dotyczy podstawy wznowienia określonej w art. 401¹ k.p.c., to jest postępowania zakończonego orzeczeniem wydanym na podstawie przepisu, który Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

Dalej Sąd Apelacyjny stwierdził, że skoro ubezpieczony domaga się wznowienia orzeczenia odrzucającego jego zażalenie na postanowienie w przedmiocie oddalenia wniosku o wyłączenie sędziego, to tego rodzaju środek zaskarżenia jest niedopuszczalny, co obliгуje do orzeczenia w myśl art. 410 § 1 k.p.c. Sam fakt niezadowolenia z orzeczenia sądu powszechnego nie otwiera dostępu do nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego złożył J. P. osobiście, podnosząc naruszenie art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 413, 48 § 3 k.p.c. a także art. 50 § 3 k.p.c. w związku z art. 51 i 53 oraz art. 398 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Dotyczy to także postępowania toczącego się na skutek wniesienia do Sądu Najwyższego zażalenia. Sporządzenie zażalenia do Sądu Najwyższego osobiście przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej jest dotknięte brakiem nieusuwalnym i powoduje konieczność odrzucenia takiego zażalenia wprost jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełnienia tego braku. Niemożliwe również jest usunięcie takiego braku samodzielnie przez stronę ani jej pełnomocnika w jakiegokolwiek formie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2011 r., I CZ 59/11, LEX nr 964456).

Siłą rzeczy dostrzeżone deficyty w zakresie zdolności postulacyjnej uniemożliwiają rozpoznanie zażalenia, które *nota bene* w ogóle jest niedopuszczalne, bowiem zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r., III CZP 53/20 (LEX nr 3231809) na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania nie przysługuje zażalenie.

Podniesione okoliczności tamują odniesienie się do argumentów zawartych w zażaleniu, co nie znaczy jednocześnie, że zawarty w nich wywód był prawidłowy. Wręcz przeciwnie, Sąd Apelacyjny wyjaśnił powody, dla których odrzucił jego skargę o wznowienie postępowania i to stanowisko odpowiada prawu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.